

Прича – Николета Петровић

ЗАВИЧАЈ НА СТАЗИ ЗАБОРАВА

Путниче, ти који си залутао на уснуле озренске падине, буди трпељив на том путу којим већ одавно нико не ходи. Покоја залутала лисица, фазан или јазавац препречиће изненада твој корак, али застати неће, као што нису ни они који су са муком одлазили, не окрећући се за родном гором која је изњедрила генерације и генерације присилних номада.

Ходом кроз Јелову горицу, низ кривудава путељак, имаћеш осјећај да се кроз борове гране, силином долњака који се спушта и припиње низ планинске падине, смјењује и праскозорје, и зора, и јутро и свануће, све у једном трену, у једном погледу. Јер, вријеме одвећ брзо протиче, да ни уље у чаши кандила не може до сутона држати жијак у пламену. Тако је то у предјелима гдје нема људи који би својим знојом, смијехом или сузама заустављали минуте и сате, утискујући их, попут вичног дуборесца, у породичне календаре.

Дође вријеме када оронуте школске учионице остају пуне и осамљене, попут споменика крајпуташа, док се мимиход овоземаљског живота зауставља на оближњим сеоским гробљима, па као ономад, када је збор окупљао околни живаљ, данас тако задужнице сабирају потомке који нађоше времена за своје покојнике.

Корачаш тако, разгледаш..., очи ти пуне слика, али ни ријеч да изустиш. Кома да кажеш: „Помаже Бог, којим

добром?” Да је добро, већ би у сутон походио на сјело, на дружење, уз пјесму и заједнички рад. Остаје ти само да запјеваш, тихо, више за себе. Јер, знаш и сам, да када би проломио глас кроз планинске превоје у његовом еху одјекивало би мучно нарицање...

Куда одоше сви?! Зар послије смрти има веће смрти, зар је гроб бољи чувар сјећања једног прохујалог живота него потомци које је сеоба расула на све стране?! Зар повратника на родном прагу мора сачекати мемљива тишина у мјесто поздрава...?!

Покоја озидана кућица као знакови поред пута, тек да подсјете на прошла времена.... Сунце полако залази, на ивицама хоризонта промаља се магла која својим присуством стеже обруч око сутона што клизи низ зарасле сокаке и падине...

Нигдје се боље не осјети мир него на том мјесту... Вјетар хучи кроз застареле борове, као да шапуће пролазнику: „Овдје је кућа Боре и Борнице, мало даље на десну страну, то што вири из шипражја је Љубомирова кућ, преко пута ње живјели су Звирло и Душа.... Наставиш ли даље наићеш на Бранкову кућу“.

Њихова лица чува можда још покоји породични албум, док им праг трули у зараслој живици, што својим трњем и листом склања сјенке непроживљених дана, као да жели да све оно што је у повратничким данима посијано буде сачувано од зуба времена. Јер, ко зна, можда некад, неко, пожели да сврати, да дође, и својим длетом исклеше нови праг за живот будући...

До тада једино ти преостаје да корачаш и росом шкropиш мисли што се роје, попут свитаца што још понеки пркоси суровој оструги која срдито помјера међе, отима

земљу и руши путеве. Истина, нема никог, нема ничега, само аветни мук који листа сјећања на прохујале дане, када су се пољски радови и послови око кућара бојили пјесмом, а у јесен сложено походило на Гостиљ, у браће траве иве, или се спремала везена кошуља за збора по Госпојини...

Крај твог пута знак је да си дошао на мој почетак, на зачетак мојих коријена, на праизвор мог генетског кода. Осамљени борови, један с лијеве, а један са десне стране, као анђели Начела, сачекаће те на капији која води ка утроби моје боли и ка горчини живота из којег ничу само подмладци са укусом пелина.

Ту покрај капије, испод горостасних борова, застани, сједни и осјетићеш како ти вјетар развигорац кроз проређене игличасте гране шапуће и жубори:

„Добро дошао у дом заборављених и расијаних по цијелој васељени“!

О СПИСАТЕЉИЦИ

Николета Петровић је рођена у Грачаници 1983. године. Пише поезију и прозу. Објављује на интернет порталима (Вишеградске вијести, А-синфо, Бијељина Данас, Нови глас, Поезија суштине), часописи „Значења“ и „Књижевне новине“. Члан је ГО СПКД “Просвјета”, Бијељина и Књижевног клуба “Јован Дучић” из Бијељине.

Добитница прве награде:

- на Васкршњем конкурсy ССД “Добрун” код Вишеграда, на тему „Црква у мом селу”;

- на конкурсy Сабора српског изворног народног стваралаштва, Војковићи, Источна Илица на тему „Божјић у мом крају”.

Мајка једне дјевојнице Оливере. Живи, ради и ствара у Бијељини.

